

РЕШЕНИЕ

№ 50198

София, 01.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и осми ноември две хиляди двадесет и втора година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУЖЕНА КЕРАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ЕЛЕНА КАРАКАШЕВА
ДЕНИЦА ВЪЛКОВА

при секретар: Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Антоанета Близнакова
изслуша докладваното от съдия Ружена Керанова
н. дело № 574/2022 година

Производството по делото е образувано на основание чл. 346, т. 1 от НПК по жалба, подадена от името на подсъдимия Ж. Д. М., против въззивно решение № 90/07.06.2022 г., постановено по ВНОХД № 75/2022 г. от Апелативен съд – Варна.

В жалбата се сочи, че атакуваното решение е постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Аргументите в подкрепа на основанията по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК се свеждат до твърдения за недоказаност на обвинението и неспазване на разпоредбите на чл. 13, чл. 14 и чл. 339, ал.2 от НПК. Възражава се срещу кредитирането на показанията на свидетелите П. и С. и игнориране на установени по делото обстоятелства. В обхвата на второто от касационните основния въззивното решение се критикува и поради липса на мотиви, тъй като не съдържа отговор на защитните възражения на подсъдимия и анализ на показанията на цитираните свидетели, което е довело до необоснованост на направените от съда изводи.

С изложената аргументация се прави искане за оправдаване на подсъдимия М. поради недоказаност на обвинението. Резултатът от касационната проверка е видян и във възможността да се отмени решението и делото да се върне за ново разглеждане.

В съдебното заседание пред касационната инстанция подсъдимият Ж. М. и неговият защитник поддържат жалбата по изложените в нея доводи и искания.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура изразява становище, че атакуваното решение не страда от процесуалните пороци, развити в жалбата. Пледира за оставяне в сила на атакувания съдебен акт.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното :

Окръжният съд – Варна с присъда № 9/11.02.2022 г, постановена по НОХД № 947/2021 г., признал подсъдимия Ж. Д. М. за виновен в това, че на 21.08.2019 г. на републикански път II – 29, след гр. Аксаково, обл. Варна, като длъжностно лице – полицейски орган (*****), поискал и приел дар – сумата от 50 лева, която не му се следва, за да не извърши действие по служба- да състави АУАН на

Г. С. С. за нарушения по чл. 137а, ал.1 и чл. 100, ал. 4, т. 2 от ЗДП, както и да връчи на същия два електронни фиша (от 2018 г. и 2019г.), каквито са задълженията му по чл. 189, ал. 5 от ЗДП, поради което и на основание чл. 302, ал.1, т. 1 от НК и чл. 54 от НК го осъдил на лишаване от свобода за срок от три години, изпълнението на което отложил на основание чл. 66, ал.1 от НК с изпитателен срок от пет години и глоба в размер на 2 000 лева. На основание чл. 37, ал.1, т. 7 от НК подсъдимият М. е бил лишен от право да заема длъжност в структурите на МВР за срок от три години

По жалба на подсъдимия Ж. М. е било образувано ВНОХД № 75/2022 г. по описа на Апелативен съд - Варна. С атакуваното сега въззивно решение първоинстанционната присъда е потвърдена.

Касационната жалба е неоснователна.

Съдържанието на сезирация документ предизвиква припомняне, че заявената материална незаконосъобразност на атакувания съдебен акт е самостоятелно касационно основание и когато касаторът се позовава на това основание, проверката се свежда до съответствието на правните изводи с приетите за установени факти. Аргументите, представени в жалбата, с които се обосновава наличие на заявеното основание по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК, са отдалечени от неговата същност.

Освен това, с част от доводите, отнесени към наведените основания по чл. 348, ал.1, т. 1 и т. 2 от НПК, се изразява несъгласие с приетата фактическа обстановка поради нейното несъответствие със събраните доказателства, като по този начин се аргументира оплакване за фактическа необоснованост. Именно с претенция за необоснованост може да се обясни поддържаното искане за оправдаване на жалбоподателя директно от касационната инстанция. Върховният касационен съд е имал многократно повод да отбележи, че оправдаването на подсъдимия (виж, чл. 354, ал.1, т. 2 във вр. с чл. 24, ал.1, т. 1 от НПК) би било постижимо единствено, ако приетите фактически положения във въззивното решение не обуславят съставомерно негово поведение. В разглеждания случай към изложената от въззивния съд фактология по престъпната дейност на М. такъв подход е неприложим. Същевременно в жалбата се настоява за липса на доказателства, подкрепящи обвинението, което на практика означава касационната инстанция да направи собствена преценка на доказателствените материали и да изведе заключение за невинност на подсъдимия. Такива правомощия касационният съд няма, извън хипотезата на чл. 354, ал.5, изр. 2 от НПК, в която не попада настоящето производство.

Останалите доводи за съществени нарушения на процесуалните правила, доколкото се излагат съображения за липса на мотиви и пороци при проверката и анализа на доказателствения материал, са допустими, но неоснователни.

Касационната проверка не установи съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал.3, т. 2 от НПК. Критиката към мотивите на атакувания съдебен акт е без особена съдържателност. Предложените бланкетни твърдения за непълнота и повърхностно обсъждане на защитните възражения, правещи невъзможна касационната проверка, не допринасят съществено за оспорването. В жалбата не се ангажират разяснения кои от доводите на защитата са били пренебрегнати. Това е и обяснимо поради изчерпателния отговор на поддържаните пред въззивния съд и повторени пред касационната инстанция оплаквания относно доказателствената основа на фактическите изводи на решаващия съдебен състав. В решението се съдържат и достатъчни по съдържание аргументи, разкриващи вътрешното убеждение на съда относно достоверността на доказателствените материали. Мотивите на въззивния съд напълно удовлетворяват

стандарта по чл. 339, ал.2 от НПК, което прави неприемлива претенцията за съществен порок на съдебния акт.

На следващо място, жалбоподателят се позовава на нарушения при анализа и оценката на доказателствата и средствата за тяхното установяване, каквито настоящият съдебен състав не съзира.

Втората инстанция не само е проверила доказателствените изводи на основния съд, но ги е допълнила със собствени такива, подлагайки отново на обективна проверка и анализ цялата доказателствена съвкупност без да допуска отклонения от правилото за обективно, пълно и всестранно изследване на всички обстоятелства по делото. С нужната изчерпателност съдът е аргументирал кои доказателствени материали приема и кои не, излагайки последователно пътя на своите разсъждения.

Усилията на касатора да оспори изводите относно достоверността на показанията на свидетелите П. и С. са лишени от процесуална подкрепа. Поддържаните възражения срещу надеждността и обективността на тези доказателствени източници пренебрегва аналитичната дейност на предходната инстанция по проверката на достоверността им, която не може да бъде оспорена единствено с твърденията, че свидетелят С. е нарушител на правилата за движения, а П. е негов приятел. Второинстанционният съдебен състав е отчел същественото значение на тези показания за установяване на решаващи за делото факти и отговорно е проверил тяхната достоверност. Всеки детайл от събраната информация е проследен в контекста на цялата доказателствена съвкупност, включително и с приложените по делото снимков и видео материали, съдържащи образи на инкриминираните събития, автентичността на които е установена посредством приетата видеотехническа експертиза. Проследеното и съпоставено съдържание на обсъжданите показания сочи, че те са подробни, конкретни и устойчиви по основните въпроси, включени в предмета на доказване, и представлява индиция за тяхната достоверност.

Приложеният от предходната инстанция комплексен подход изключва отправения упрек за тенденциозна интерпретация на показанията на свидетелите в полза на обвинението. Правилно въззивният съд е отклонил опитите да бъде дискредитиран свидетеля С. поради това, че той като изначало компрометиран водач на МПС е предубеден към полицейските служители. В мотивите на решението е отбелязано, че същият е имал контролен талон за водач без наказания, като в осемнадесетгодишната си кариера на шофьор е санкциониран само за едно нарушение през 2017 г., а за глобите по споменатите електронни фишове не е знаел, поради което претенцията за негативно отношение към органите по контрол е неубедително.

В съответствие с процесуалното задължение за всестранност на съдебното изследване във въззивното решение е отделено достатъчно внимание и на обясненията на подсъдимия М.. Описаните в тях обстоятелства са оценени като противоречащи на целия останал доказателствен материал, поради което без да нарушава процесуалните изисквания съдът е отказал да ги кредитира.

Не се оправдава от данните по делото твърдението за пренебрегнато от съда възражение за липсваща около петнадесет секунди част от видеозаписа, в които според защитата С. е могъл да се разпорежи с парите по начин, различен от инкриминирания. Доводът е обсъден задълбочено, като на стр. 15 и сл. от въззивното решение ясно е посочено, че не става дума за липсваща част от записа, а за попадане в обсега на заснемащото устройство на изображения и действия на свидетелите И. и Р. по повод извършвана друга проверка на товарен автомобил. Претенцията за недоказаност на обвинението поради липсата на инкриминираните

банкноти също е получила своя отговор от втората инстанция, подкрепен с цитираната във въззивното решение съдебна практика.

Обобщено, въззивната инстанция не е допуснала претендираните с жалбата нарушения на процесуалните правила, предпоставящи отмяна на постановеното решение.

Оплакването за неправилно приложение на материалния закон е заявено единствено като резултат от твърденията за съществени процесуални нарушения, чиято неоснователност вече бе посочена. Това ограничава касационния коментар до констатация, че установените при спазване на процесуалния ред факти са получили правилна правна квалификация.

В жалбата не се откриват доводи за явна несправедливост на наложеното наказание, които да подлежат на обмисляне от касационната инстанция.

С оглед на изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 90/07.06.2022 г., постановено по ВНОХД № 75/2022 г. от Апелативен съд - Варна.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.